L'olla que bull

Salvador Cot

scot@avui.cat

Aigua...

DUES DONES DE BANDERILLA

"Potser alguns no ho entendran, però el toro és molt important per als espanyols", va dir aquest dijous María del Pilar Ayuso, eurodiputada del PP davant dels seus col·legues reunits a Brussel·les. Darrere seu va intervenir una altra espanyola, aquesta vegada del PSOE, Rosa Miguélez, que va insistir en la idea i va recalcar que está "totalment fora de lloc" fins i tot debatre la qüestió de les *corridas* en l'àmbit de l'Europarlament. Els diputats espanyols, d'esquerra i dreta, van aconseguir d'aquesta manera liquidar una proposta que deia que les curses de braus són un espectacle basat en el patiment dels animals. Queda demostrat, doncs, que els espanyols aconsegueixen lluitar i derrotar fins i tot les evidències, per més que saltin a la vista. Què importa la veritat, si aquesta va contra Espanya? I això en un país on bona part de la població considera una salvatjada que es venguin entrades per entrar en un escorxador que té com a característica essencial la lentitud.

...i foc

ÉS QUE JA NI VOLEN NEGOCIAR

Al Parlament Europeu els diputats espanyols (inclosos els que ni tan sols accepten el gentilici) representen el 7,3 per cent del total. I amb només això són capaços de bloquejar el que sigui. Al Congrés de Diputats, els catalans són un 13,4 per cent i si les curses de braus fossin catalanes faria temps que els toreros estarien en presó preventiva i les banderilles intervingudes com a prova de càrrec. Però és que fins i tot els diputats catalans que són allà representant els votants nacionalistes/independentistes fan menys por que les Tres Bessones, comparats amb les eurodiputades Ayuso i Miguélez. Tant és així que CiU i ERC han presentat esmenes a la totalitat als pressupostos de l'Estat i cap dels dos grups aconsegueix que el PSOE se'l prengui seriosament, per més que necessiti els seus vots per aprovar-los. És que no hi ha ni negociació, perquè els socialistes s'esperen a veure qui serà l'elegit del PSC per formar govern a Catalunya... Qualsevol dia ens prohibeixen el pa amb tomàquet.

De tu a tu

Alfred Bosch

ARXIU NACIONAL DE CATALUNYA

COMPANYS, PRESIDENT MÀRTIR

'Pajaritu'

Demà farà una pila d'anys que et van afusellar, president, i no és fins ara que comencem a veure les ombres i les llums de la teva vida. Aquest any han sortit dos llibres vitals per entendre't; d'una banda, el de la Casilda Güell, que a partir de materials inèdits destaca la teva enteresa i la teva mort redemptora. D'altra banda, el de l'Enric Vila, que prova de trobar sentit a la teva part més fosca, de jugador incaut i conspirador de cafè. Aquest darrer assaig, malgrat no fer descobertes documentals, és una bomba, perquè et fa un retrat sense misericòrdia; catalanista de darrera hora, insegur, gairebé psicòtic. Massa feble per embrutar-te les mans, segons se'ns diu, acabes enlairat en la tragèdia de la guerra, quan et passeges per palau amb un mocador de la FAI al coll i fas executar en una cuneta els independentistes que se't planten. Com a contrapunt, tenim les fotos de l'altre llibre, on se't veu ben dret caminant cap a la immolació. Baixesa coronada de grandesa; aquest sembla que fou el teu camí. De derrota en derrota fins a la victòria (ètica) final. Si Macià va ser l'home que tots els catalans volien ser, tu vas ser l'home que els catalans eren de debò. Heroicament dèbil. No t'empipis, Lluís. Allà on siguis, prou que saps que sempre vas ser el *pajaritu*, picotejant aquí i allà sense gaire encert, i que el vol final et va reconciliar amb la glòria eternal. Potser per això estaves tan serè davant la mort.

Massa veritat

Ens ha arribat

L'AVUI CONFIDENCIAL

La reacció a una agitació de nova planta

Des de dijous passat, quan en van tenir notícia fiable, els responsables de campanya del PSC, ERC i Iniciativa sospesaven la reacció que havien de tenir davant el DVD que CiU distribuirà massivament a partir d'aquest diumenge. Alguns van decidir ser prudents per no donar-li més aire; al final tot es va desbocar i tothom va respondre vehement. És la primera vegada que un partit en aquest país prova un mètode d'agitació com aquest per desacreditar l'adversari. Els temps canvien i Convergència, també.

Engrunes

Joan Oliver

Nobel de la pau?

Acabada la tongada dels Nobel seriosos, els de ciències, ha arribat l'hora dels Nobel pirotècnics. Ahir es va concedir el Nobel de la pau al senyor Muhammad Yunus i al banc Grameen que ell va fundar. El senyor Yunus i el seu banc van organitzar, a Bangla Desh, la primera gran operació de microcrèdits i són considerats els pares d'aquest invent. Els microcrèdits són una de les iniciatives menys dolentes que s'han trobat en els darrers anys per lluitar contra la pobresa. Gràcies al préstec de petites quantitats de diners, persones pobres aconsegueixen accedir a la propietat d'algun tipus d'eina que els permet guanyar-se la vida... i retornar el petit crèdit que van rebre. Dic que és una de les iniciatives menys dolentes perquè de bona encara no n'hem descobert cap i perquè massa sovint s'ha oblidat que els microcrèdits perquè siguin efectius cal que es tornin. Precisament la gràcia de l'invent és que, a diferència dels mecanismes tradicionals d'ajuda, ofereix l'oportunitat de sortir de la pobresa però exigeix esforç i treball. Triat i garbellat, això dels microcrèdits és una bona iniciativa que es mereix tota mena de reconeixements, l'únic que no s'acaba d'entendre és què té a veure amb el Nobel de la pau.

Nobel de literatura?

Abans-d'ahir, es va concedir l'altre Nobel pirotècnic, el de literatura, a l'escriptor turc Orhan Pamuk. Com explicava el magnífic bitllet d'en Sam Abrams a l'AVUI d'ahir, els mèrits d'aquest bon senyor no són precisament literaris, sinó de tota una altra mena. Des de la més sincera de les simpaties per un ciutadà turc que gosa denunciar el genocidi del poble kurd i de l'armeni i que dóna classes a la Columbia de Nova York, no acabo d'entendre que això justifiqui la concessió del Nobel de literatura.

Negacionisme?

Per acabar-ho d'adobar, l'anunci del Nobel de literatura va coincidir (casualment o no) amb la decisió de l'Assemblea Nacional francesa de considerar delicte el negacionisme del genocidi armeni. És una decisió absurda, com totes les que pretenen escriure la història a base de lleis, que només s'explica per la proximitat de les presidencials franceses i per la necessitat dels candidats d'aparèixer com a antiturcs.